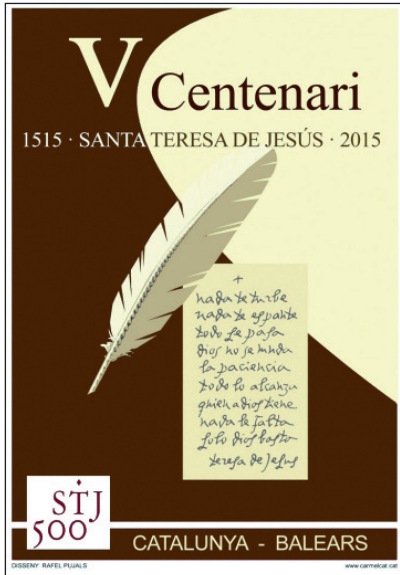

Obertura de l'Any Jubilar Teresià

El dia 15 d'octubre, festivitat de santa Teresa de Jesús, comença l'Any Jubilar Teresià, amb motiu del V centenari del naixement de la santa d'Àvila, que s'esdevindrà exactament el 28 de març de 2015.

A la nostra diòcesi, aquest any jubilar començarà amb l'eucaristia presidida pel bisbe Agustí a la parròquia de Santa Teresa de Jesús, de Gavà —l'única que té com a titular aquesta santa a la nostra diòcesi—, el dia 15 d'octubre, a les 7 del vespre.

DOMUND 2014

Reneix l'alegria

La joia de viure l'Evangeli plenament omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. «Amb ell sempre neix i reneix l'alegria», ens diu el papa Francesc.

El Dia de les Missions hem de sentir-nos tots interpel·lats per Jesús. En la paraula de Déu apareix permanentment el dinamisme de *sortida*, que ell mateix vol provocar en els creients.

La joia d'anunciar i viure l'Evangeli és quelcom tan vital que qui l'experimenta viu en si mateix una transformació.

Pot ser missioner aquell que cerca el bé dels altres i desitja la seva felicitat. Aquesta obertura del cor és la font de l'alegria i de la felicitat: «Fa més feliç donar que rebre» (Ac 20,35).

Cada un de nosaltres té una missió en aquesta terra, i tots tenim la tasca de vivificar, aixecar, guarir, alliberar... Aquesta és l'alegria de viure l'Evangeli, que, segons Jesús, «res ni nin-gú no ens podrà prendre» (Jn 16,22).

Aquest donar-nos, aquest sentir-nos missioners, aquest saber-nos cridats pel mateix Jesús

ens ha d'omplir de joia. És ell qui confia en nosaltres, en els missioners en terres llunyanes i en els qui som missioners aquí amb el nostre testimoniatge de vida, amb la nostra pregària i amb la col·laboració econòmica generosa. Així participem en les obres que arreu es realitzen en bé dels germans que més ho necessiten.

No podem defraudar els missioners escampats per tot el món que han lliurat la seva vida a l'Evangeli i que ens demanen ajut. No podem deixar de veure els ulls de tantes persones que, en països de missió, no tenen el més necessari. Jesús compta amb nosaltres, som el seu cor, els seus peus i les seves mans, ara i aquí, a la terra.

Viure així ens farà trobar l'autèntica alegria i podrem alçar els ulls al cel per veure-hi reflectit el somriure de Jesús, que ens està dient: «Us he dit això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa» (Jn 15, 11).

Els delegats de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir les petjades de l'amor

Entre els estudiosos del discerniment és freqüent afirmar que la regla suprema d'aquesta pràctica espiritual és tenir per bo tot allò que signifiqui estimar. En conseqüència el nostre repte de discernir el que ha estat, és o ha de ser la nostra Diòcesi quedaria resolt dient que optem per tot allò que a la nostra Església concreta respongui a l'amor.

Dit així, l'afirmació no deixa de ser vertadera. És famosa la màxima que respon al pensament de sant Agustí, i que sembla solucionar per la via ràpida tots els envits que ens llança la vida: «estima i fes el que vulguis». Això està bé. Però llavors se'ns obre un altre problema més profund: com discernir què és estimar? Què significa estimar i com es pot saber que realment estimem? Un teòleg escrivia fa anys que amb aquesta màxima ens havíem d'alliberar de la pressió de les normes i les lleis. No s'adonava que en realitat imposava l'amor com a llei, oblidant que aquest sobretot és una vivència, és fruit d'una tasca i d'un do.

En realitat el problema del discerniment està en el fet que no estimem espontàniament. Encara que sembli el contrari, allò que ens neix fer no és pròpiament estimar. L'amor és un camí, un art (com deia E. Fromm), un treball i un procés. Així, la veritat i la validesa d'aquella afirmació «estima i fes el que vulguis», per discernir bé, dependrà del grau de perfecció i autenticitat de l'amor que visquem. El mateix sant Agustí deia en un dels seus sermons:

«Estima perquè hi vegis, ja què no és cosa de poca vàlua i lleu el que has de veure: veuràs a qui va fer tot el que estimes.»

Estimar per discernir, perquè els nostres ulls descobreixin allò que és semblant. Només la llum que hi ha dins nostre descobrirà la llum que hi ha enfora, com només el que estima descobreix l'amic. I com que, en el discerniment, del que es tracta és de descobrir la voluntat de Déu, la seva presència, la seva veritat en el concret de la vida, aleshores no hi ha un altre camí que tenir en nosaltres mateixos el mateix amor de Déu (o l'amor que és Déu mateix). No ens va dir Jesucrist «feliços els nets de cor perquè ells veuran Déu»? El cor net no és només el que ja no té impureses o obstacles que li impedeixin veure, sinó també el que sigui capaç d'estimar desinteressadament.

Llavors sí que és totalment vertadera l'afirmació «estima i fes el que vulguis». I, al costat d'aquesta màxima, aquella altra que també és clàssica en els mestres del discerniment espiritual: l'experiència de l'alegria profunda i serena en allò que s'ha triat. És un bon signe d'encert en el discerniment, ja que el Regne de Déu consisteix, com diu sant Pau, «en la justícia, la pau i el goig de l'Esperit Sant» (Rm 14,17). Convé no oblidar, sobretot a l'hora de discernir, que l'amor veritable sempre va unit a l'alegria profunda. El mateix sant Agustí definia l'amor com «el moviment de l'ànim que tendeix a gaudir de Déu per si mateix, d'un mateix, del pròisme (i del món) per Déu». Així doncs,

- Què descobrirà una mirada d'ulls purs en la vida de la nostra Església?
- On ens condueix l'amor veritable viscut en ella?
- Què sospitem que ens permetrà d'experimentar l'alegria més profunda?

Són expressions que sonen una mica estranyes referides a l'Església Diocesana. Però estan farcides de veritat. Ben mirades no són massa sublimes, ni són exageracions espiritualistes: són guies de la vida pràctica, que marcaran el grau d'autenticitat de la nostra Església.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

XAVIER CASANOVAS

Activisme i reflexió

El nou director de Cristianisme i Justícia, Xavier Casanovas, ha estat responsable de comunicació d'aquest centre d'estudis els darrers cinc anys. Substitueix el P. Llorenç Puig. Es proposa «treballar molt bé la tensió entre activisme i reflexió; volem caminar juntament amb aquells que estan a la trinxera del dia a dia, però fent allò que sabem fer: aportar reflexió i pensament crític». Demà dilluns (19.30 h) s'inaugurarà el curs a CiJ (c/ Roger de Llúria 13, Bcn).

Avui és encara més difícil lluitar contra les desigualtats? Espanya és el país d'Europa on més ha crescut la desigualtat des de l'inici de la crisi. El nombre de *superrics* no para de créixer. Les causes són de gran complexitat: especulació financera, enginyeria fiscal... El repte és més gran que mai, i té molt a veure amb la recerca d'un nou ordre socioeconòmic proper a la «societat de la sobrietat compartida» o la «civilització de la pobresa» de la qual parlava Ellacuría.

Un altre món és possible, doncs? Un altre món no només és possible, sinó que és necessari i ens atrevim a afirmar que ja s'està construint. Com a creients ens cal recuperar un llenguatge profètic i treballar i recolzar totes aquelles iniciatives que encarnin la utopia de l'Evangelí. Ens cal posar com a centre de les nostres accions els últims de la nostra societat. Només així la nostra paraula serà creïble.

La petjada del P. Llorenç Puig serà fàcil de seguir? Crec que CiJ ha sabut escoltar, estar atent i prendre part en un món convuls i en canvi, tant en l'àmbit social com eclesial. Hem trobat el nostre lloc, adaptant en part el llenguatge i les formes, buscant ser llum i aliment per a molta gent.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

El testimonio del cardenal Testa

El cardenal Testa, amigo personal del papa Roncalli, dejó este testimonio en el proceso de beatificación de dicho Papa: «Recuerdo que el viernes anterior a su muerte, Roncalli me mandó llamar y me pidió que me sentase junto a su lecho. Hizo un examen de su situación, recordando sus humildes orígenes, las gracias recibidas del Señor, su ascenso a la Cátedra de Pedro y el cariño con el que lo rodeaban los fieles. Me hablaba con calma, tranquilo, y yo, temeroso de que se fatigara, hacía ademán de despedirme, pero él insistía en retenerme. “Los fieles me quieren —dijo entre otras cosas—, pero ¿sabes por qué? Porque se han dado cuenta de que yo los quiero a ellos.” Al decir esto, se le saltaron las lágrimas.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

SER PADRES

Mi propósito fundamental: la repercusión en los hijos

Mi propósito fundamental con estas reflexiones es dar unas pistas para que la separación no tenga unos efectos demasiado negativos en los hijos.

El sacerdote José Luis Martín Descalzo escribió: “¡Qué pocos son los adultos que reconocen que una de sus primerísimas obligaciones es hablar, sencillamente hablar, con sus hijos!” Ningún progenitor que se separe tiene que avergonzarse de contárselo a los hijos. Los niños tienen el derecho de ser informados puntualmente de lo que va a ser su vida futura sin la actual estructura familiar.

No me canso de repetir a padres que se separen que expliquen a la prole, con la mayor claridad posible, que *se divorcian entre ellos, pero no de los hijos*. Estamos ante dos funciones que son simultáneas, pero diferentes, dentro de un mismo hogar estable: vida de pareja de los padres y parentalidad en activo de los progenitores. Falla la vida de pareja, pero el hijo ha de tener bien presente que la función parental, es decir, la de ser padres y actuar como tales, seguirá funcionando. Esto ha de quedar muy claro en la mente de los niños.

Un hijo necesita seguir queriendo a sus dos padres, por lo que, si no se le explica nada, se produce una incómoda situación que trastorna su equilibrio emocional más profundo. Es bueno que sean tanto la madre como el padre quienes informen a los hijos. Y no todo en un día.

Dr. Paulino Castells
(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El centenario teresiano, una visita de Dios

Dios nos visita en nuestro acontecer cotidiano. Dios se encuentra entre nosotros. Durante el año jubilar 2014-2015, conmemoraremos el V Centenario del nacimiento de santa Teresa de Jesús (Ávila, 1515 - Alba de Tormes, Salamanca, 1582). Una maestra de oración, del «trato de amistad con Aquel que sabemos nos ama» (*Vida* 8,5). Maestra para entender que, si se está en la cocina, «entre los pucheros anda el Señor, ayudándonos en lo interior y exterior» (*Fundaciones*, 5). Cada día, el Señor está con nosotros, nos llama a su amistad y a servir.

Enseña el papa Francisco (16-09-14) que la expresión «Dios ha visitado a su pueblo» tiene un «sentido especial». «¿Cómo nos visita Dios? Cuando Dios visita a su pueblo, se le acerca y siente compasión: se conmueve. Cuando Dios visita a su pueblo, devuelve al pueblo la esperanza. ¡Siempre!»

Pidamos «la gracia de que nuestro testimonio de cristianos traiga la visita de Dios a su pueblo, es decir, una cercanía que siembra la esperanza». Se nos llama a mostrar a los demás las mismas actitudes de Dios cuando visita a su pueblo: la cercanía, la compasión, la capacidad de devolver la esperanza.

«La comunidad evangelizadora debe estar dispuesta a acompañar. Acompaña a la humanidad en todos sus procesos, por más duros y prolongados que sean» (*EG* 24).

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 13. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Ga 4,22-24.26-27.31-5,1 / SI 112 / Lc 11,29-32]. Sant Eduard (1002-1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.
- 14. ■ Dimarts** [Ga 5,1-6 / SI 118 / Lc 11,37-41]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe.
- 15. □ Dimecres** [Sir 15,1-6 / SI 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Ávila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora. Sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadessa.
- 16. ■ Dijous** [Ef 1,1-10 / SI 97 / Lc 11,47-54]. Santa Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; santa Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor; sant Gal, abat, apòstol de Suïssa; sant Galderic o Galdric, agricultor occità, patró dels pagesos catalans; sant Bertran, bisbe de Comingses.
- 17. ■ Divendres** [Ef 1,11-14 / SI 32 / Lc 12,1-7]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.; santa Exupèria, mr.
- 18. ■ Dissabte** [2Tm 4,10-17b / SI 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.; santa Trifònia, emperadriu.
- 19. ■ † Diumenge vinent**, XXIX de durant l'any (□ Terrassa) (lit. hores: 1a setm.) [Is 45,1.4-6 / SI 95 / 1Te 1, 1-5b / Mt 22,15-21]. Mare de Déu de la Salut. Mare de Déu de la Bonanova. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà; sant Pau de la Creu (Ovada 1694 - Roma 1775), prev., fund. Passionistes (CP, 1720); sant Pere d'Alcàntara (1499-1562), prev. franciscà, reformador; santa Laura, vg. i mr. (864) a Còrdova.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 25,6-10a)

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i suculentos, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la Mort.

El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya.

▶ Salm responsorial (22)

R. *Viuré sempre a la casa del Senyor.*

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, / em fa descansar en plats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, / i allí em retorna. / Em guia pels camins segurs / per l'amor del seu nom. R. Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix / i els enemics ho veuen; / m'heu ungít el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys / a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(Fl 4,12-14.19-20)

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,1-14)

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble:

«Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill, envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convidau a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 25,6-10a)

Aquel día, el Señor de los ejércitos preparará para todos los pueblos, en este monte, un festín de manjares suculentos, un festín de vinos de solera; manjares enjundiosos, vinos generosos. Y arrancará en este monte el velo que cubre a todos los pueblos, el paño que tapa a todas las naciones. Aniquilará la muerte para siempre. El Señor Dios enjugará las lágrimas de todos los rostros, y el oprobio de su pueblo lo alejará de todo el país. —Lo ha dicho el Señor.

Aquel día se dirá: «Aquí está nuestro Dios, de quien esperábamos que nos salvara; celebremos y gocemos con su salvación. La mano del Señor se posará sobre este monte.»

▶ Salmo responsorial (22)

R. *Habitare en la casa del Señor por años sin término.*

El Señor es mi pastor, nada me falta; / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sosiegan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitare en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses

(Fl 4,12-14.19-20)

Hermanos: Sé vivir en pobreza y abundancia. Estoy entrenado para todo y en todo: la hartura y el hambre, la abundancia y la privación. Todo lo puedo en aquel que me conforta.

En todo caso, hicisteis bien en compartir mi tribulación. En pago, mi Dios proveerá a todas vuestras necesidades con magnificencia, conforme a su espléndida riqueza en Cristo Jesús. A Dios, nuestro Padre, la gloria por los siglos de los siglos. Amén.

▶ Lectura del evangelio según san Mateo (Mt 22,1-14)

En aquel tiempo, de nuevo tomó Jesús la palabra y habló en parábolas a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «El reino de los cielos se parece a un rey que celebraba la boda de su hijo. Mandó criados para que avisaran a los convidados a la boda, pero no quisieron ir. Volvió a mandar criados, encargándoles que les dijeran: "Tengo preparado el banquete, he matado terneros y reses cebadas, y todo está a punto. Venid a la boda." Los convidados no hicieron caso; uno se marchó a sus tierras, otro a sus negocios; los demás echaron mano a los criados y los maltrataron hasta matarlos. El rey montó en cólera, envió sus tropas, que acabaron con aquellos asesinos y prendieron fuego a la ciudad. Luego dijo a sus criados: "La boda está preparada, pero los convidados no se la merecían. Id ahora a los cruces de los caminos, y a todos los que encontréis, convidadlos a la boda." Los criados salieron a los caminos y reunieron a todos los que encontraron, malos y buenos. La sala del banquete se llenó de comensales.»

Paràbola del rei al convit de noces. Evangeliari d'Echternach (s. X), Museu Nacional de Nuremberg

COMENTARI

El vestit de noces

El text de Mateu continua amb els mateixos interlocutors de Jesús que el van interpel·lar arran de l'expulsió dels venedors: els grans sacerdots i membres del sanedrí (21,23-27). Aquests interlocutors li van sentir la paràbola dels dos fills que es referia a ells (21,28-32) i també la paràbola dels vinyaters homicides que els estava adreçada directament (21,33-46). Malgrat que el text assenyala un tall («Jesús es posà a parlar-los novament en paràboles», 22,1), tanmateix la paràbola del rei que prepara un banquet per celebrar el casament del seu fill enllaça prou bé amb el missatge de la paràbola dels vinyaters. En aquesta nova paràbola, l'ho-

ritzo al·legòric continua vigent, però el judici sobre Israel («el Regne de Déu us serà pres», 21,43) es realitza efectivament («el rei, indignat, envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat», 22,7). Amb aquesta constatació, el lector és transportat a l'existència post-pasqual de la comunitat, quan el banquet és ofert a «tothom qui trobeu» (22,9). La paràbola s'adreça directament als lectors no jueus que han entrat en la comunitat.

Ara bé, on hi ha l'ensenyament veritablement nou i original de la paràbola és en els darrers versets, que són propis de Mateu (22,11-14). Aquests darrers versets reblen el clau d'un dels ensenyaments més reiterats en aquest evangeli: molts han estat

cruidats —«van sortir als camins i van cridar tots els qui van trobar» (22,10)— però no tots participen del banquet («no tots són escollits»). Tots han entrat en el banquet del rei amb la fe, però no tots participen del banquet. Només els qui porten el vestit de noces: les bones obres. La paràbola és un avís seriós als nous convidats (els cristians no procedents del judaisme) a no estar cofois amb la invitació. No n'hi ha prou amb ser convidat i entrar. Tots han estat convidats, bons i dolents (22,10), però cal vestir-se amb la roba adient. No n'hi ha prou amb pertànyer a la comunitat, cal realitzar les bones obres que, segons Mateu, l'han de caracteritzar (5,16).

CRÒNICA

Proposta catequètica de l'Acció catòlica. Dissabte 20 de setembre es van aplegar més de 40 animadors i consiliaris de grups d'infants i joves de diverses diòcesis catalanes al Seminari de Barcelona per plantejar-se la continuïtat i l'articulació de la catequesi amb una proposta d'Acció Catòlica General, a través de l'exposició de tres membres del seu equip coordinador. El bisbe auxiliar de Barcelona, Sebastià Taltavull, present tota la jornada, la va cloure encorantjant els assistents en el camí de la formació d'un laïcat madur i responsable.

Missa de la Mercè a Brians 1. El passat 27 de setembre es va celebrar al centre penitenciari Brians 1 la missa de la Mercè presidida pel bisbe jubilat Mons. Joan Godayol, sdb, i concelebrada per tots els capellans que normalment participen a les eucaristies. Van assistir uns 160 interns, entre homes i dones, dintre d'un clima de silenci i bona predisposició, amb participació activa en les lectures i pregàries. Després de l'eucaristia es va oferir un petit refrigeri per part dels voluntaris que, amb el seu servei, fan possible aquestes trobades, gaudint d'uns moments per compartir les vivències dels interns.

Inauguració de curs del Seminari Conciliar. Va celebrar-se el passat dilluns 29 de setembre. A les 17.30 h el bisbe Agustí es va reunir amb els seminaristes de la nostra diòcesi per compartir inquietuds i vivències en aquest inici de curs. A les 20 h, amb la presència del cardenal de Barcelona i el rector del Seminari, es va celebrar l'eucaristia, amb el rès de vespres, i a continuació, el sopar de germanor.

157è pelegrinatge a Lourdes de l'Hospitalitat. Va tenir lloc del 25 al 29 de setembre, amb malalts i voluntaris de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa. El bisbe auxiliar de Terrassa, Salvador Cristau, va acompanyar tots els dies els pelegrins mentre que el bisbe Agustí ho va poder fer els dies 25 i 26, presidint els dos dies l'eucaristia amb els malalts i voluntaris.

AGENDA

Trobada d'inici de curs de preveres i diaques. Serà dimarts 14 d'octu-

bre, a les 10.30 h, per a les dues vicaries. En el marc del 10è aniversari diocesà, el bisbe Agustí s'adreçarà als seus primers col·laboradors amb una reflexió que porta per títol «Memòria i profecia». S'informarà també de diverses activitats de les delegacions diocesanes.

Trobada de campaners.

El proper dissabte dia 18 d'octubre l'associació Tocs i Campanes, organitza la 1a Jornada oberta de campaners i estudiosos de les campanes, els campaners i els carillons, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. Es visitarà la Casa, hi haurà una trobada amb el bisbe Agustí i

una conferència del folklorista i musicòleg Xavier Orriols sobre «Les campanes, símbol i patrimoni». Després del dinar de germanor, hi haurà la glossa a la campana Honorata i el reconeixement a un campaner. Informació i inscripcions: www.facebook.com/tocsicampanes, tocsicampanes@gmail.com, t. 675 952 256.

FORMACIÓ

XXVI Jornada catalana de Pastoral de la Salut. Amb el títol «Salut i saviesa del cor: una altra mirada és possible, amb un cor nou» tindrà lloc el 25 d'octubre al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès. Representent el lema de la Campanya del Malalt d'enguany sobre la saviesa del cor, es reflexionarà sobre el millor acompanyament a les persones vulnerables i malalts en qualsevol aspecte de l'atenció integral de l'home. Per a més informació i inscripcions, fins al dilluns 20 d'octubre: psalat@arqbcn.cat.

Trobada d'agents de Pastoral de la Salut. 16 d'octubre, de les 10 a les 13.30 h, a la Casa de l'Església. Es continuarà treballant la relació dels Serveis d'Atenció Espiritual i Religiosa (SAER) amb els professionals del món de la salut, aquesta vegada concretament amb l'àmbit de la infermeria. La taula rodona estarà formada per tres responsables dels serveis d'infermeria d'alguns hospitals. També es parlarà del Simpòsium Nacional de Pastoral Hospitalària.

ECO DE LA PALABRA

Discernir las huellas del amor

Entre los estudiosos del discernimiento es frecuente afirmar que la regla suprema de esta práctica espiritual es considerar como bueno todo aquello que signifique amar. En consecuencia nuestro reto de discernir lo que ha sido, es o ha de ser nuestra Diócesis quedaría zanjado diciendo que optemos por todo aquello que en nuestra Iglesia concreta responda al amor.

Dicho así, la afirmación no deja de ser verdadera. Es famosa la máxima que responde al pensamiento de san Agustín, y que parece solucionar por la vía rápida todos los envites que nos lanza la vida: «ama y haz lo que quieras». Esto está bien. Pero entonces se nos abre otro problema más profundo: ¿cómo discernir qué es amar? ¿Qué significa amar y cómo se puede saber que realmente amamos? Un teólogo escribía hace años que con esta máxima nos teníamos que liberar de la presión de las normas y las leyes. No se daba cuenta de que en realidad imponía el amor como ley, olvidando que este ante todo es una vivencia, es fruto de una tarea y de un don.

En realidad el problema del discernimiento está en el hecho de que no amamos espontáneamente. Aunque parezca lo contrario, eso que nos nace hacer no es propiamente amar. El amor es un camino, un arte (como decía E. Fromm), un trabajo y un proceso. Así, la verdad y la validez de

aquella afirmación «ama y haz lo que quieras», para discernir bien, dependerá del grado de perfección y autenticidad del amor que vivamos. El mismo san Agustín decía en uno de sus sermones:

«Ama para que veas, pues no es cosa de poca estima y leve lo que has de ver: verás al que hizo todo lo que amas.»

Amar para discernir, porque nuestros ojos descubren aquello que es semejante. Sólo la luz que hay dentro de nosotros descubrirá la luz que hay fuera, como sólo el que ama descubre el amigo. Y como en el discernimiento de lo que se trata es de descubrir la voluntad de Dios, su presencia, su verdad en lo concreto de la vida, entonces no hay otro camino que tener en nosotros mismos el mismo amor de Dios (o el amor que es Dios mismo). ¿No nos dijo Jesucristo «bienaventurados los limpios de corazón porque ellos verán a Dios»? El corazón limpio no es sólo el que ya no tiene impurezas u obstáculos que le impidan ver, sino también el que sea capaz de amar desinteresadamente.

Entonces sí que es totalmente verdadera la afirmación «ama y haz lo que quieras». Y, junto a esta máxima, aquella otra que también es clásica en los maestros del discernimiento espiritual:

la experiencia de la alegría profunda y serena en aquello que se ha elegido. Es un buen signo de acierto en el discernimiento, ya que el Reino de Dios consiste, como dice san Pablo, «en vivir en justicia, paz y alegría por medio del Espíritu Santo» (Rm 14,17). Conviene no olvidar, sobre todo a la hora de discernir, que el amor verdadero siempre va unido a la alegría profunda. El mismo san Agustín definía el amor como «el movimiento del ánimo que tiende a gozar de Dios por sí mismo, de uno mismo, del prójimo (y del mundo) por Dios». Así pues,

- ¿Qué descubrirá una mirada de ojos puros en la vida de nuestra Iglesia?
- ¿Dónde nos conduce el amor verdadero vivido en ella?
- ¿Qué sospechamos que nos permitirá experimentar la alegría más profunda?

Son expresiones que suenan algo extrañas referidas a la Iglesia Diocesana. Pero están cargadas de verdad. Bien miradas no son demasiado sublimes, ni son exageraciones espiritualistas: son guías de la vida práctica, que marcarán el grado de autenticidad de nuestra Iglesia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat